

Abril 2021

«Jo soc el bon pastor. El bon pastor dona la vida per les ovelles» (Jn 10,11)

Les imatges de la cultura bíblica, amb el ritme tranquil de la vida nòmada i la pastura, semblen allunyades de les nostres necessitats quotidianes d'eficiència i competitivitat. Tot i això, nosaltres també sentim de vegades la necessitat d'una pausa, d'un lloc on reposar, d'una trobada amb algú que ens aculli tal com som.

Jesús es presenta com aquell que està disposat, més que cap altre, a acollir-nos, a reconfortar-nos, fins i tot a donar la vida per cadascú de nosaltres.

En el llarg passatge de l'Evangeli de Joan, del qual està extreta aquesta Paraula de vida, Ell ens assegura ser la presència de Déu en la història de cada persona, com va prometre a Israel per boca dels profetes (cf. Ez 34, 24-31).

Jesús és el pastor, el guia que coneix i estima les seves ovelles; el seu poble cansat i de vegades perdut. No és un estrany que ignora les necessitats del ramat, ni un lladre que ve a robar, ni un bandoler que mata i dispersa, ni un mercenari que actua per interès i prou.

«Jo soc el bon pastor. El bon pastor dona la vida per les ovelles»

Els seus deixebles són el seu ramat, tots aquells que ja han rebut el do del baptisme, però no tan sols ells. Coneix cada criatura humana, la crida pel seu nom i en té cura amb tendresa.

És el veritable pastor, que no tan sols ens guia per la vida, no tan sols ens ve a buscar cada vegada que ens perdem (Cf. Lc 15, 3-7; Mt 18, 12-14), sinó que ja ha donat la vida per complir la voluntat del Pare, que és la plenitud de la comunió personal amb Ell i la reconquesta de la fraternitat entre nosaltres, ferida de mort pel pecat.

Cadascun de nosaltres pot tractar de reconèixer la veu de Déu; escoltar la seva paraula dirigida justament a ell i seguir-la amb confiança. Sobretot podem tenir la seguretat de ser estimats, compresos i perdonats incondicionalment per qui ens assegura:

«Jo soc el bon pastor. El bon pastor dona la vida per les ovelles»

Quan experimentem, almenys una mica, aquesta presència silenciosa però potent a la nostra vida, s'encén en el nostre cor el desig de compartir-la, de fer créixer la nostra capacitat d'acollir i de tenir cura dels altres. Seguint l'exemple de Jesús podem tractar de conèixer millor les persones de la família, el company de feina o el veí de casa, per deixar que les necessitats de qui tenim al costat ens facin sortir de la nostra comoditat.

Podem desenvolupar la fantasia de l'amor, involucrant els altres i deixant-nos involucrar. En la

mesura de les nostres possibilitats podem contribuir a la construcció de comunitats fraternals i obertes; capaces d'acompanyar amb paciència i coratge el camí de molts.

Meditant sobre aquesta mateixa frase de l'Evangeli, Chiara Lubich va escriure: «Jesús dirà obertament de si mateix: “Ningú no té un amor més gran que el qui dona la vida pels seus amics” (Jn 15,13). Jesús porta la seva ofrena fins al final. El seu amor és un amor oblatiu, és a dir, un amor fet de disponibilitat efectiva a oferir, a donar la pròpia vida. [...] Déu ens demana també a nosaltres [...] actes d'amor que tinguin (si més no en la intenció i en la decisió) la mesura del seu amor. [...]. Només un amor així és un amor cristià: no un amor qualsevol, no una pàtina d'amor, sinó un amor tan gran que és capaç de jugar-se la vida. [...] Si actuem així, la nostra vida de cristians farà un salt de qualitat, un gran salt de qualitat. I veurem, llavors, reunir-se entorn de Jesús, atrets per la seva veu, homes i dones d'arreu del món».

Letizia Magri